

Se školou se mění celá vesnice

HLEDÁME 1 000 MARIÍ

HLEDÁME 1 000 MARIÍ. Když tisíc Marií (s podporou Josefů) daruje po tisíci korunách, pomohou rozšířit kapacitu školy pro chudé děti v Indii, a tím splnit nové požadavky na její provozování. Najděte si svou Marii, se kterou přispějete na tuto sbírku! **Děkujeme!**

Žáci ve škole sv. Josefa v indickém Mansapuru.

Snímky v příloze archiv PONS 21

Do Indie se loni v listopadu vydal i neratovský farář a člen výkonné rady PONS 21 Mons. JOSEF SUCHÁR. Co tam zažil a jaké dojmy si přivezl?

V „naší“ škole jsi byl loni v listopadu po delší době.

S jakými pocity jsi ji opouštěl?

S radostí a vděčností vůči všem, kdo toto krásné dílo tvoří, provozují a na ně přispívají. Je velmi radostné a obohacující vidět, jak se tou školou proměňuje i celá vesnice.

Viděl jsi večerní vesnici, sloužil mši v kostele sv. Josefa, setkal ses se „starými známými“. Zhruba před dvaceti lety jsi měl představy, co vše je zde potřeba udělat. Naplnily se?

Některé ano a jsem za ně velmi vděčný. Jenže potřeb je mnohem víc, nejen tady. Na všechny se nedostane, a tak tu bude pořád ten pocit nenaplnění.

Tady nikdy nebude hotovo. A to je ten nepřehledný proud možností, který nám Bůh nabízí. Když se mi něco nepodaří, mohu zkusit něco jiného. Když se mi daří, je tu prostor pro někoho dalšího. Tak se naše sny stávají skutečností. To je přece skvělé!

Nyní se u nás škrtají finance na pomoc druhým zemím, že sami máme málo, někteří se snaží přesvědčit lidi, aby mysleli jen na sebe, a ty tady vybízíš k opaku. Proč to děláš?

Věřím, že tak je to správné, že o tomhle je život. Věřím, že tak můžeme najít radost života, že tak nalézáme Boží tvář. Je mnoho těch, kdo nám pomáhají. Nyní, stejně jako na začátku. Místo odplaty říkali a říkají: „Až budeš moci, pošli to dál.“ Tak by to přece mělo být. A funguje to. Je skvělé, že můžeme.

V královéhradecké diecézi je na výpomoc kněz z Indie, sestry od Marie Goretti nám nabízejí ošetřovatelské služby. Začala podle tebe už doba, kdy i my budeme závislí na práci lidí z tak dalekých zemí?

Domnívám se, že ta potřeba tady už dávno je, ale nechceme si to přiznat. Jinakost barvy nebo kultury mnohé děsí a jsou schopni naslouchat různým křiklounům a obchodníkům se strachem v jejich lžích a nenávisných projevech. Začlenění je také spojeno s velikou administrativní byrokracií. Jsem přesvědčen, že musíme připravovat projekty i sebe, abychom jim co nejvíce pomohli. První fáze je chtít. Druhá zkusit to. Třetí vydržet. To celé naplnit vztahem – mám tě rád. Pak to určitě nejen půjde, ale bude to i skvělé.

V současnosti na mnoho lidí doléhají obavy a strach

Josef Suchár při večerní projížďce na vleku traktoru po Mansapuru.

z budoucnosti. Čím bys tyto lidi povzbudil?

Budoucnost byla tajemná vždycky. Co mohu ovlivnit, protože to tvořím, je přítomnost. V ní mohu prožívat krásu, radost, lásku, štěstí. Budu-li se stále zabývat budoucností, přítomnost mi uteče a nic krásného neprožiji. To by byla velká škoda. Říká se, že láska zahání strach. Možná je čas to alespoň zkusit.

Nastává mariánský máj a my opět prosíme obětavé Marie, aby nám pomohly. Pokolikáté už? Co vzkážeš jim?

Květen je měsícem květů. Máj měsícem lásky. Každý rok znovu a znovu sázíme a pečujeme o květiny, keře a stromy, aby mohly kvést a přinášet krásu, vůni a později plody. Těšíme se z každého projevu lásky a hledáme stále nové možnosti, jak více a lépe tuto krásu života vnímat a prožít. Právě proto i každoroční prosba o pomoc rozzářit úsměvy našich dětí a dát jim šanci projeviti svoji krásu do tohoto času zapadá. Tady hranice a vzdálenost nehrají roli. Co vzkázat? Moc vám děkuji. Bůh vám žehnej.

Texty v příloze ANTONÍN NEKVINDA

Co ve škole chystáme nového?

V našich přílohách vás pravidelně informujeme o přípravách výstavby nového bloku školy. Informace čerpáme z našeho osobního jednání s provinciálkou Leenou a ředitelkou školy Deepou v listopadu minulého roku, kdy jsme absolvovali naši „inspekční“ cestu, a ze zpráv obdržených v tomto roce.

Členové spolku PONS 21 Mons. Josef Suchár, Antonín Nektivinda, Karel Kratochvíl nad plány přístavby se sestrami.

Jsmo velmi potěšeni (doufáme, že vy taky) zájmem o naši školu (nyní ji navštěvuje skoro 600 dětí) a taky tím, jak se sestry k celé věci stavějí. Přes velké obtíže, které taková stavba obnáší (tady nebude velký rozdíl mezi ČR a Indií...), sestry neklesají na duchu, hledají cesty a chtějí naplňovat své poslání ve větším rozsahu!

Dokončili jsme komplexní plán rozšíření a renovace školy svatého Josefa. Tyto plány představují pro naši školu zásadní zlomový bod.

Vzhledem k tomu, že počet našich žáků neustále roste, dosáhla naše stávající infrastruktura kritického bodu. Jsme tak nyní nuceni používat dočasné dřevěné příčky k rozdělení učeben. To vedlo k vytvoření hlučného

prostředí, které má negativní dopad jak na výuku, tak na soustředění žáků. Situace je obzvláště znepokojivá v našich základních třídách, kde máme až 67 žáků. Nyní už nemůžeme přijímat další žáky, protože se do naší školy nevejdou.

Plán, který vydrží

Naše původní plány jsme nechali zrevidovat dalším architektem, který je specializován na stavbu škol. Zohlednili jsme zejména očekávání rodičů a zahrnuli jsme prostory určené k odpočinku, péči o nemocné děti a specializované poradenské služby. Nové uspořádání je navíc navrženo s ohledem na maximální efektivitu

a bezpečnost; například toalety jsou nyní umístěny blíže k hlavní budově, aby děti nemusely při silném dešti přecházet přes školní areál, a zároveň to umožňuje zaměstnancům lépe dohlížet na žáky během přestávek.

A co je nejdůležitější, tento plán „jednou provždy“ vyřeší naše prostorové omezení tím, že připravuje areál na případný přechod ze standardů Státní rady na standardy CBSE nebo ICSE. To garantuje možnost provozování naší školy na mnoho dalších let, a tím i plnění našeho poslání.

Celkový počet dětí, které by měly navštěvovat novou školu, zůstává na 1 100 a předpokládáme, že se tento počet bude každým rokem postupně naplňovat.

K financování této počáteční fáze hodláme využít štědré prostředky, jež jste nám poskytli, spolu s příspěvky, jež aktivně shromažďujeme od místních příznivců. Vedení školy proaktivně předkládá náš hlavní plán různým společnostem s žádostí o podporu v rámci společenské odpovědnosti firem a zároveň se spoléhá na nezbytné roční příspěvky, které do Indie díky vám, našim dárcům, můžeme posílat.

Dalším krokem je získání formálního souhlasu správní rady. Vedení školy vypracovalo strategii výstavby v několika fázích, abychom zajistili, že projekt bude zvládnutelný a bude realizován systematicky. První fáze se zaměřuje na získání nezbytných povolení od příslušného úřadu, vybudování základů, renovaci stávajícího bloku a dokončení přízemí nově plánovaného křídla.

Dokončení dalších podlaží

Druhá fáze bude zahrnovat dokončení zbývajících podlaží a horních konstrukcí. Tento postupný přístup nám umožňuje zachovat administrativní transparentnost a finanční stabilitu při přechodu z našeho současného stavu na modernizované vzdělávací zařízení s vysokým standardem.

S Božím požehnáním a vaší velkou pomocí věříme, že vše šťastně zvládneme!

Ve třídách je úplně plno. V některých sedává až 67 dětí.

anpora

„Cokoli se děje ve světě, týká se nás všech.“
J. A. Komenský

Děti si mě pamatovaly!

V listopadu byli někteří členové PONS 21 na inspekční cestě po projektech v Indii a vzali s sebou několik zájemců o návštěvu těchto míst. Myslíme si, že pro čtenáře je zajímavé přečíst si postřehy z cest od těchto lidí. Jednou z nich byla Viki, která jela se svým přítelem Lukem, jenž pochází z Anglie.

Do idického Honavaru jsem se vrátila po šesti letech – na stejné místo, jenže s jiným pohledem. Už jsem nejela jako někdo, kdo teprve objevuje a seznamuje se, ale jako někdo, kdo se vrací. A možná proto to pro mě bylo všechno o dost osobnější. Setkání se sestrou Marií Goretti mi znovu potvrdilo, jak výjimečný člověk to je. Její oddanost dětem a její přirozená láska ke každému z nich je něco úžasného. Pro ty nejmenší – nalezené děti, které

neměly nikoho – je opravdu mámou. A je to na jejich vztahu vidět.

Velmi silné pro mě bylo i to, že si mě většina dětí pamatovala. Po šesti letech. Stejně tak sestry-učitelky, které nás tehdy hostily a provázely. Ta atmosféra byla neuvěřitelně přátelská. Všude kolem byly úsměvy, radost z malíčkostí a zábava ze společenských her. Taky bylo hezké se dozvědět, že některé z nalezených dětí „vylétlo z hnízda“ a odjelo do hlavního města studo-

Celá naše výprava se nerada loučila s pohostinností a péčí, které se nám díky Marii Goretti a sestrám dostalo.

vat. S většinou jsem nadále v kontaktu přes sociální sítě a s pár z nich si každý týden volám. Ty děti mi za tu dobu přirostly k srdci víc, než bych čekala. Takže pro mě tohle místo není jen „někde

v Indii“, ale konkrétní tváře a vztahy, na něž nejde zapomenout. A možná právě proto jsem tentokrát chtěla tuhle zkušenost sdílet i s Lukem, který to všechno viděl úplně poprvé. VIKI

Váží si toho, že jim vzdělání může změnit život

O Viki a Luka byl mezi mladými daleko větší zájem než o moudré členy PONS 21...

LUKE se vydal do Indie vůbec poprvé. Jaké to pro něj bylo? Otázky mu pokládala Viki.

Když jsem tě vzala s sebou do Indie, hodně mě zajímalo, jak to budeš vnímat jakožto člověk, který tam je úplně poprvé. Když jsem ti o tom před odjezdem vyprávěla, co sis pod tím představoval?

Upřímně, představoval jsem si to spíš jako charitativní projekt, něco obecného, organizovaného. Překvapilo mě, jak moc je to osobní.

Já měla tentokrát ještě silnější pocit než před těmi šesti lety.

anpora

Možná i proto, že jsem se tam vlastně vracela. Hodně dětí si mě pamatovalo. Stejně tak sestry (učitelky). Ta atmosféra byla nesmírně přátelská, skoro až rodinná. Jak to působilo na tebe?

Pro mě to bylo moc příjemné. Ta atmosféra byla opravdu přátelská a uvolněná, všichni se na nás usmívali, chtěli si s námi povídat a úplně přirozeně nás zapojovali mezi sebe. Rychle jsem si taky uvědomil, že některé věci, které beru jako samozřejmost, tam vůbec samozřejmostí nejsou. A přesto tam působí lidé mnohem spokojeněji a veseleji.

Přesně. Bereme hodně věcí jako samozřejmost, to jsem si tentokrát uvědomila možná ještě víc než poprvé. Třeba jak moc si váží vzdělání. A jakou mají obrovskou motivaci.

Ano, to jejich rozhodnutí mě také překvapilo, ty studentky neberou školu jako povinnost, ale jako příležitost. U nás v Anglii je škola samozřejmostí. Tady bylo vidět, že si jí opravdu váží – jako něčeho, co jim může změnit život.

Váží si i naší pomoci. Finanční podpora pro ně není samozřejmost, ale dar, který má konkrétní dopad. Celý ten areál se postupně rozvíjí – nemocnice, škola pro zdravotní

sestry, kostel, fara, dokonce i psychiatrická léčebna. Každá pomoc tam najde své místo. Jak jsi vnímal ten širší dopad?

Dává to význam a má to význam. Nejde jen o jednotlivce, ale o budoucnost celé komunity. V Anglii bereme zdravotní péči jako jistotu, nad níž se člověk ani nezamýšlí. Tady jsem si uvědomil, že to tak všude zdaleka není.

Pro mě je to celé zkušenost, která mění pohled. Pomohlo mi víc si uvědomit, v jakém komfortu žijeme. A co si z toho bereš osobně ty?

Větší pokoru. A jistotu, že i malá pomoc má smysl a že za ní jsou konkrétní lidé, kteří jsou za ni upřímně vděční.

Sestra Goretti a děti, o které se stará.

„Naši učitelé nesmějí být podobni sloupům u cest, jež pouze ukazují, kam jít, ale samy nejdu.“ J. A. Komenský

V Indii, na okraji malé vesničky, kde se šance

Broňa Havlíková se studentkami, které jí zkrášlily dlaň obrázkami dělanými henou.

Na inspekci „naší“ indické školy se vydala i Broňa Havlíková, jinak ředitelka Základní školy speciální Neratov.

Naděje pro celou rodinu

Velmi rychle člověk pochopí proč. Škola pro ně není samozřejmostí. Je to šance – často jediná, které si velice váží. A nejen pro ně samotné, ale pro celou rodinu. Ta si většinou může dovolit poslat do školy jen jedno

dítě. Volba, kdo to bude, tak není jen praktická, ale i velmi citlivá. To dítě pak nese určitou naději celé rodiny. Vzdělání tu není „další krok v životě“, ale možnost, jak ten život změnit.

Se školou je spojeno i něco, co u nás bereme jako samozřejmost: jídlo, pitná voda, důstojné zázemí. V místních podmínkách to běžně vů-

bec není. Pro některé děti je to možná jediné místo během dne, kde mají jistotu pravidelného jídla a čisté vody. I proto do školy chodí rády. Nejen kvůli učení, ale i kvůli tomu, že poskytuje zázemí, jistotu a přijetí.

Velkou roli hraje podpora zvenčí. Díky dárcům z Česka mohou školu navštěvovat i děti z rodin, které by si to nikdy nemohly dovolit. Děti to dávají najevo způsobem, na jaký nejsme zvyklí. Přivítání, krátká vystoupení, hry – všechno je plné energie a radosti. Člověk si při tom často připadá trochu nepatřičně. Jako by ta vděčnost byla větší, než si zaslouží.

Škola je otevřená všem dětem bez ohledu na vyznání. Stojí za ní lidé, pro něž je křesťanská víra důležitá a kteří ji proměňují v konkrétní činy, ale není to podmínka pro jiné, aby byli přijati. Víra tu není téma, které by bylo „kritériem“, je tu pro všechny...

Škola je otevřená všem dětem bez ohledu na vyznání. Stojí za ní lidé, pro něž je křesťanská víra důležitá a kteří ji proměňují v konkrétní činy, ale není to podmínka pro jiné, aby byli přijati. Víra tu není téma, které by bylo „kritériem“, je tu pro všechny...

Dvaadvacet jazyků

Výuka probíhá v angličtině, což je v Indii výrazný rozdíl. Ve většině veřejných škol se učí v některém z regionálních jazyků – těch je oficiálně dvaadvacet. Angličtina dětem otevírá dveře k dalšímu studiu a práci. Dává jim možnost dostat se dál, než kam by jinak dosáhly. Přitom o své rodné jazyky

Mansapur je i na indické poměry malá vesnice. Když člověk přijede, okamžitě vidí, že se tu život odehrává o hodně skromněji, než by v Indii očekával. Škola stojí na jejím okraji a každé ráno se k ní sbíhají děti z okolí. Některé přijdou pěšky, teenageri přijdou na kole, ale většinu přivezou školní autobusy a mikrobusy, bez nichž by se děti do školy nedostaly. Kolik lidí se do takového autobusu vejde, si člověk z Evropy neumí představit – jen vedle řidiče jich sedí devět. Další stojí, drží se, někdo sedí na schodech. A přesto to celé funguje.

První, čeho si všimnete po vstupu do školy, je klid. Ne ticho vynucené strachem, nýbrž soustředění. Děti dávají pozor, reagují, zapojují se. Ve třídách jich bývá klidně padesát a bez určitého řádu by to ani nešlo. Přesto to nepůsobí jako vojenský režim. Učitelé jsou přísní, ale spíše důslední než tvrdí. To hlavní, co je za tím cítit, je vnitřní motivace žáků.

Návštěva z ČR dá zabrat, a tak je potřeba se trochu posilnit.

„Každý, kdo se přestane učit, je starý, ať je mu dvacet, nebo osmdesát. Každý, kdo se stále učí, zůstává mladý.“ H. Ford

neberou jako samozřejmost

Mše v Indii jsou plné tance a zpěvu.

Tolik žáků tedy paní ředitelka ve třídě v Bartošovicích opravdu nemá.

Z dopravy v Indii nám vstávají vlasy na hlavě. Indové se jen smějí.

nepřicházejí. Není výjimkou, že děti mluví čtyřmi nebo pěti jazyky, přepínají mezi nimi naprosto přirozeně.

Nejen člověk, který má „oko trénované“ provozem vlastní školy, může vidět, že vše funguje výborně. Zásluhou lidí – učitelů, řádových sester i dalších, kteří mají obrovské nasazení, oddanost a lásku věnovanou všem dětem a škole, která dává naději... Je to úctyhodné.

Škola má ale i další velký význam. V období dešťů, které trvá zhruba od června do října, je to pro mnoho dětí jediné suché místo, kde mohou strávit den. Když venku několik dní v kuse prší, stává se z ní útočiště, kde děti tráví spoustu času. A i o prázdninách tu bývá živo. Děti se sem vrací, hrají si, je pro ně místem společného se-

tkávání a věnují se různým aktivitám. Škola tak plní i důležitou sociální funkci. Vlastě je druhým domovem.

Po vyučování se dvůr zaplní. Hraje se kriket, fotbal, volejbal, vybíjená. Pravidla jsou někdy volnější, emoce o to silnější. Kluci se hádají, jestli je lepší Lionel Messi, nebo Cristiano Ronaldo, a jejich argumenty jsou stejně vášnivé jako kdekoli jinde na světě. Holky si zdobí copy, kreslí he nou vzory na ruce a smějí se.

Ty úsměvy jsou možná to, co v člověku zůstane nejvíc. Jsou upřímné, bezprostřední, nakažlivé. Přes všechny rozdíly v prostředí, možnostech nebo životních podmínkách je v nich něco velmi známého.

Člověk si z toho odváží jednoduché zjištění: děti jsou všude stejné. Rozdíl je jen v tom, jakou dostanou šanci. Tady jí dostávají a rozhodně to není málo. Vzdělání může významně změnit směr jejich života – a často i života jejich rodiny. A i my se na tom můžeme podílet.

BRONISLAVA HAVLÍKOVÁ

Student ihned poznal, že ho sleduje ředitelské oko...

anpora

„Není hanbou nic nevědět, ale je hanbou nechtít se ničemu učit.“
latinské přísloví

„Najednou zjistíte, že i obtížné věci jdou.“ Setkání

Aleš při návštěvě školy rozhodně netrpěl nedostatkem zájmu.

ALEŠ RŮŽIČKA je dlouhodobý podporovatel Sdružení Neratov, zkušený cestovatel a manažer. Zajímalo nás, co ho při cestě do Indie zaujalo, o co by se rád se čtenáři podělil. A světe div se, zase píšeme o knězi Maximovi, který byl předminulý rok poprvé v ČR a který se příliš nechová jako kněz. Anebo právě jo? Posudte sami.

Čím vás zaujal zrovna kněz Maxim?
Do Indie jsme nepřišli jako turisté. Nešli jsme po památkách, i když i na některé nakonec došlo. Přijeli jsme za lidmi. A jedním z nich byl kněz Maxim D'Souza z města Hubli. Muž, kterého byste na první pohled snadno přehlédli. A přitom člověk, na něhož se nikdy nedá zapomenout.

Jak jste se s Maximem setkali?

Byl s námi v podstatě od začátku. A hned první moment ho vystihuje. Jen pár hodin před přiletem se nám změnilo letiště i čas. Všechno bylo jinak. Člověk by čekal stres, zmatek. U něj nic takového. V klidu přeorgani-

zoval řidiče i mikrobus na jiné místo, vzdálené dvě hodiny jízdy. A i tam měl s sebou připravené květiny na uvítanou. Jako by se nic nestalo.

Jak na vás působil?

On je vlastně malý vzrůstem, tak kolem metru šedesáti. Ale jinak je to velký muž. Šíří toho, co zvládne, kolik lidí zná, kolik věcí dokáže zařadit. Má neuvěřitelné tempo a schopnost strhnout ostatní. Spát může odhadem čtyři hodiny denně. Zavolá kdykoli komukoli. A myslím tím opravdu komukoli. Když je potřeba, i arcibiskupovi. Člověk má pocit, že to může zvládnout jen někdo výjimečný. A přitom působí úplně obyčejně.

V čem je podle vás jeho síla?

On zná snad každého. A hlavně vždy ví, kam zavolat. To je asi to nejpřesnější. Když něco potřebujete, není to

o tom, jestli to jde, nebo nejde. On zkrátka ví, kdo s tím může pomoci, a začne jednat. A vždy s takovým až nakažlivým úsměvem. Díky němu člověk začne brzo vnímat, že hranice toho, co „nejde“ nebo „nemá cenu“, jsou mnohem dál, než si myslíme.

Jak vypadaly vaše dny s ním?

Byly hodně plné. Program jsme měli připravený, ale on do něj doká-

zal přidat ještě spoustu dalších věcí. A všechno mělo smysl.

Jednou jsme obědvali s mladou rodinou. Otec pracuje jako marketingový manažer, bydleli v pěkném bytě, spolu s nimi prarodiče. Za chvíli jsme byli v domově pro seniory, kde žijí opuštění lidé, o něž se rodina nedokázala nebo nechtěla postarat. Jindy jsme snídali s biskupem, pak jeli do zařízení pro mentálně postižené seniory, které založila starší paní a udržuje ho jen díky tomu, že jí pomáhá syn ze zahraničí. Co zařízení, to aktivita konkrétních lidí bez pomoci státu a nad rámec služeb, jež poskytuje stát. Kdyby tito lidé nešli a něco neudělali, nikdo by se o ty potřebné nepostaral.

Pak běžný život farnosti, mše, rozhovory, přesuny. Člověk se nenudil ani chvíli. A do toho všeho nám Maxim zprostředkoval náhled, protože ví, že na tom záleží.

Měl jste pocit, že je to strojené?

To je zajímavé. Věděl přesně, kam a kdy se pojede, všechno bylo zorganizováno, ale vše bylo jinak naprosto spontánní. Chování klientů i personálu v jednotlivých zařízeních. Ta nehraná samozřejmost člověka hluboce zasáhla.

Jaký je v osobním kontaktu?

Když se řekne Maxim, vybaví se mi velký úsměv a srdce pro všechny. Když s ním mluvíte, vidíte, že ho opravdu zajímá, co říkáte, že ho zajímáte vy sám. I za den, za dva se vás zeptá, jak jste to myslel tehdy nebo jestli správně chápe konkrétní vyprávěnou věc.

P. Maxim v čele a neustále s mobilem.

anpora

„Svět nebude zničen těmi, kdo páchají zlo, ale těmi, kdo se na to dívají a nic nedělají.“
A. Einstein

s knězem z indického Hubli

Zvláštní je, že je úplně stejný, ať mluví s biskupem, nebo s člověkem bez domova. Není tam žádný rozdíl v přístupu, žádné jiné role.

Čemu se vlastně věnuje?

Hlavně pomoci lidem, kteří to potřebují. Chudým, nemocným, lidem s postižením. Viděli jsme to na vlastní oči. Domovy pro seniory, lidé, o něž se nikdo nestará, různá zařízení, která fungují jen díky pomoci druhých.

A on do toho vstupuje naplno. Není to jen dohled nad ostatními, on pro ty lidi žije.

Znal jste jeho příběh?

Částečně. Je docela typický pro Indii. Pochází z velmi chudého prostředí. Bez vzdělání by se z něj nejspíš nikdy nedostal. Dělal by manuální práci, jako spousta jiných.

Jednou ale v novinách narazil na krátký sloupek o možnosti vstoupit do kněžského semináře. Sám tomu prý moc nevěřil. Ale vyšlo to. A tím se mu otevřel úplně jiný svět.

Pak už to bylo na něm. Využil toho. Pracoval, studoval. Nějaký čas vedl v rámci semináře školu zaměřenou na hotelový management, kam chodí děti, které by jinak ze státního vzdělávacího systému vypadly. Tohle je pro ně zásadní milník, díky němuž mají šanci na lépe placenou práci. Dnes působí v Hubli jako dě-

Přivítání na letišti se zpožděním asi deset hodin – P. Maxim radostně a se vsí parádou vítá Mons. Suchára i zbytek výpravy a my obdivujeme jeho dobrou náladu.

kan a má odpovědnost za poměrně velkou oblast.

Dá se shrnout, co si z toho setkání celkově odnášíte?

Ještě jedna věc mě na tom všem zaujala možná nejvíc. Člověk tam vidí, jak i za málo peněz lze udělat spoustu věcí. A jak lze pomoci lidem, kteří to opravdu potřebují. Najednou si uvědomíte, že nejde jen o prostřed-

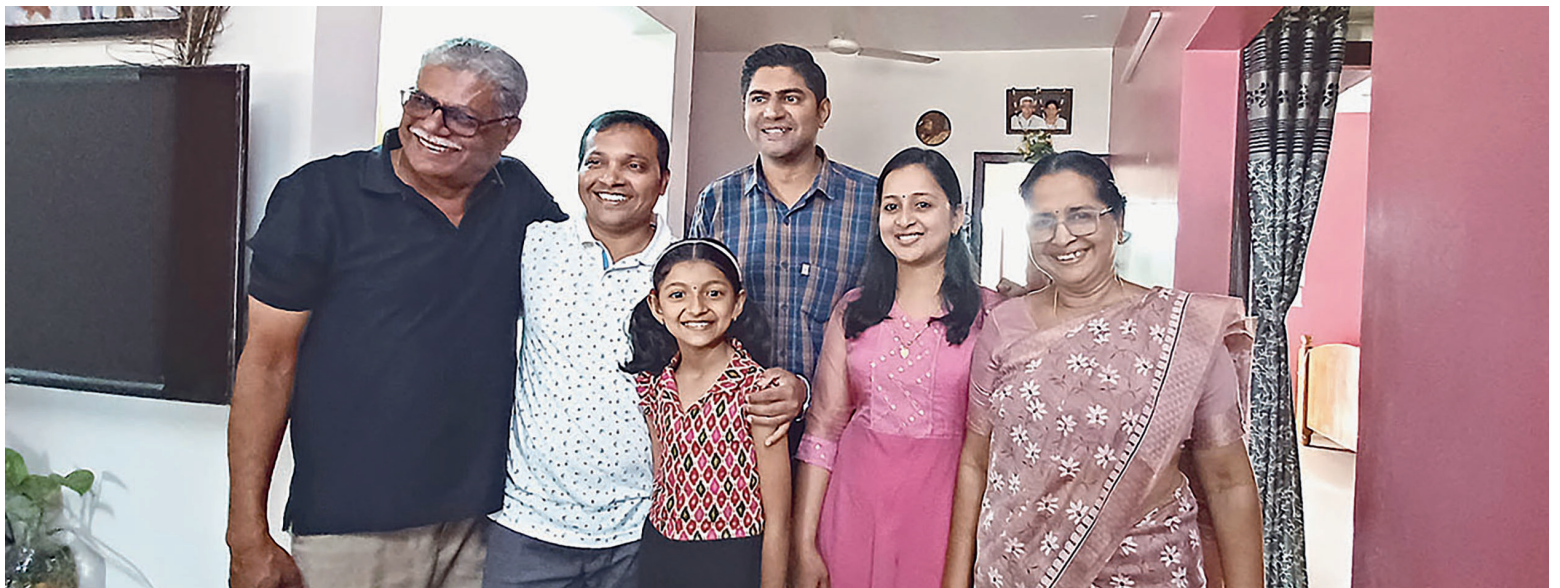
ky. Ty jsou samozřejmě důležité. Bez nich bychom ani my v Indii nedokázali zanechat stopu, jakou jsme zanechali. Ale není to to hlavní.

Důležitější je, jestli člověk opravdu chce. Jestli se zvedne a jde něco udělat. Vracíte se s pocitem, že i ve velmi skromných podmínkách se dá změnit hodně. Že to vlastně není tak složité, jak si někdy myslíme. Že dobrý výsledek nevzniká jen tam, kde

jsou velké peníze, ale tam, kde je rozhodnutí, ochota a snaha pro někoho něco udělat.

Trochu to bourá naše představy, že nejdřív musí být velký projekt, pak se musí sehnat peníze a teprve potom se může začít. Tady člověk vidí, že to může být i obráceně, zespoda, a že to všechno překvapivě funguje. Že když se člověk rozhodne a vykročí, ostatní se, díky Bohu, přidá.

anpora

Tato rodina adoptovala P. Maxima nebo on ji, každopádně v ní má zázemí a ona v něm blízké duchovní vedení.

„Nikdy nejste příliš staří na to, abyste si dali nový cíl nebo začali snít nový sen.“
C. S. Lewis

Děkujeme vám za vaši podporu!

Na předešlých stránkách jste si mohli přečíst dost informací o dění v naší škole i lidech spjatých s ní. Za nejdůležitější ovšem považujeme, že škola plní svůj účel a že je o ni zájem! Proto jsme do toho šli! Děvčátka na snímku mají před sebou lepší budoucnost, než měli jejich rodiče, a každý dárcer na tom má velkou zásluhu! Děkujeme za vaši důvěru i každý váš dar. Velmi si toho vážíme a budeme dále dělat co nejvíce proto, aby dívky končily svou školní docházku už v nové budově školy!
Snímky v příloze archiv PONS 21

INFORMACE A KONTAKT:

mobil: 724 643 102,
603 558 260

E-mail:

pons21@email.cz,
www.pons-21.cz

Podpořte sbírku
„Hledáme 1 000 Marií“
finančním darem
na účet
258254075/0300

UYDÁNÍ TÉTO PŘÍLOHY KT PODPOŘILI:

Firma LAMAR Trading, s.r.o. Brno a Transervis s.r.o. Brno, FENEK CRAFT BEER, s.r.o., Třebíč.

ANPORA s.r.o.

IČ: 292 93 740

PŮJČOVNA ZDRAVOTNICKÝCH POMŮCEK

- oxygenátory – koncentrátory kyslíku
- lůžka elektrická polohovací
- antidekubitní matrace
- klozetová křesla
- invalidní vozíky
- chodítka a další...

ROZVOZ A MONTÁŽ:

pondělí až pátek

8.00–15.00 hod.

775 948 955

pujcovna@anpora.cz

www.anpora.cz

Adresa:

Anpora, s.r.o.
Poděbradova 143,
612 00 Brno
IČ 29293740,
DIČ CZ29293740

PROVOZUJEME CHRÁNĚNÉ DÍLNY, DROBNÉ MONTÁŽNÍ A ŠICÍ PRÁCE

Naše služby poskytujeme
i formou náhradního plnění.

www.anpora.cz

SDRUŽENÍ NERATOV NABÍZÍ

výrobky a služby chráněných
dílen pro veřejnost i firmy

Vyrábíme a nabízíme
keramické výrobky, koše
a košíky z proutí, textilní
hračky, vlněné tašky, tkané
koberečky a mnoho dalšího.

Zajistíme úklidové
a zahradnické práce, potisk
propagačních předmětů,
praní prádla, kompletační
práce, firemní akce.

Provozujeme i pivovar!
V sortimentu je pivo
Prorok 10°, 11° a 12°.
www.pivovarneratov.cz

sdruzeni@neratov.cz
+420 494 530 058
www.neratov.cz

NA VŠECHNY
PRODUKTY A SLUŽBY
LZE UPLATNIT
NÁHRADNÍ PLNĚNÍ

„Bůh nepřestává existovat, ani když v něho lidé přestávají věřit.“
G. Green